

[Socialministeren.]

komstmæssige Lønninger. Man har saament, det var vanskeligt at komme den Vej, og har opereret med de forskellige Understøttelsesgruppesatser i de tre Understøttelseskommunegrupper. Det har jeg ogsaa. Jeg kom til det Resultat, at det er ikke muligt ad den Vej at naa til en praktisk fornuftig Løsning. Men alt det kan vi drøfte nærmere i Udvalget, og jeg mener ikke, det vil føre til noget at fortsætte Diskussionen herom ved første Behandling.

Til den ærede Ordfører for de Konservative, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, der sagde, at det springende Punkt for ham var Forholdet mellem Arbejdsløshedsraadets Udtalelser og Lovforslaget, vil jeg kun bemærke, at der er ingen Modsætning, saa vidt jeg kan se, imellem Arbejdsløshedsraadets principielle Opfattelse af dette Spørgsmaal og mit Synspunkt. Der er ingen Modsætning. Naar der ikke i Lovforslaget findes Bestemmelser om, hvad der vil ske i Tilfælde af Arbejdsvægring, skyldes det ganske simpelt, at vi har saadanne Bestemmelser i den øvrige Sociallovgivning. Og naar det ærede Medlem fortsætter sine Udtalelser med at sige, at han er betænkelig ved, hvad jeg havde sagt, da jeg udtalte, at alle Forhold skulde tages i Betragtning ved en Arbejdsvægring, saa skal jeg dertil sige, at jeg har netop ikke sagt noget om dette. Min Udtalelse om, at alle Forhold skulde tages i Betragtning, var, saa vidt jeg erindrer, særlig henvendt til den ærede kommunistiske Ordfører og gik ud paa, at man burde ved Bestemmelserne om, hvor mange Timers Arbejde vedkommende skulde have, for at han kunde siges at staa nogenlunde økonomisk sikret ved det, tage alle Forhold i Betragtning, derunder at det koster ham mere at leve, naar han arbejder, end naar han ikke arbejder, men jeg sigtede ikke til det andet Problem om Virkningerne af Arbejdsvægring. Det er jeg temmelig sikker paa; i modsat Fald har jeg udtalt mig uklart, det var i hvert Fald ikke min Mening.

Endelig spurgte det ærede Medlem direkte: Kan en Mand, der er antaget til Arbejde i Henhold til denne Lov, forudsat at den vedtages, berettiget vægre sig ved at tage dette Arbejde ved at sige, at Differencen mellem Merfortjenesten mellem Understøttelsen og Arbejdet er for ringe, til at han har Lyst til at tage det Arbejde? Var det ikke saadan, det ærede Medlem spurgte? Jeg vil svare: Nej, det kan han ikke. Han kan ikke efter den gældende Sociallovgivning vægre sig ved, naar dens

Betingelser i øvrigt er opfyldt — og her kommer altsaa Reglerne i Arbejdsløshedsloven, Arbejdsnævnets Praksis o. s. v., som jeg ikke kan komme ind paa, i Betragtning —, vægre sig ved, naar han i øvrigt egner sig til det Arbejde, at modtage Arbejdet til tariffmæssig Betaling. Det er forhaabentlig klart nok.

Endelig sagde den ærede Ordfører for de Konservative, at han kunde nok forstaa, at en Fagminister — jeg altsaa — vægrede sig ved at optage en principiel, national-økonomisk eller politisk Diskussion, hver Gang han fremsatte et Forslag, men det kunde jo være en Nødvendighed at fordybe sig i en saadan Diskussion, og det ærede Medlem hævdede, at det f. Eks. var rimeligt, for ikke at sige nødvendigt, at jeg optog Diskussionen om en Kornordnings Rimelighed i Anledning af dette Lovforslag. Jeg kan ikke anerkende denne Betragtning. Det vil være mig umuligt at fremsætte Forslag om sociale Hjelpeforanstaltninger, hvis vi hver eneste Gang skal tage en principiel Diskussion op om Erhvervslivets Ordning. Hvis man ønsker — som det ærede Medlem Hr. Holstein ønskede — en saadan principiel Diskussion, maa den foregaa ved Finanslovsforslagets eller Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling, og en Diskussion om en Kornordning maa foregaa ved Behandlingen af Landbrugsministeriets Forslag, ikke ved Behandlingen af Spørgsmaalet om en Beskæftigelsesplan af den Karakter som denne. Jeg maa ogsaa gaa ud fra efter det, det ærede Medlem sagde, at uanset om man fra konservativ Side efter min Mening lægger alt for stor Vægt paa, men altsaa lægger en vis Vægt paa, en Kornordnings Betydning for Beskæftigelsen, kan det ikke være afgørende, om Partierne bliver enige paa dette Punkt, med Hensyn til Spørgsmaalet, om de langvarigt arbejdsløse skal beskæftiges ad denne Vej eller ej.

Den ærede Ordfører Hr. Aksel Larsen udtalte, at jeg havde selv indrømmet, at det kunde tænkes, at Lønnen blev for ringe, at den skulde suppleres med offentlig Hjælp. Ja, det kan meget vel tænkes. Det er jo Tilfældet, at selv normal Arbejdsløn tit i Tilfælde af Sygdom, store Forsørgerbyrder o. s. v. maa suppleres med offentlig Hjælp. Hvor meget mere kan det ikke tænkes, at Arbejdslønnen med stærkt nedsat Arbejdstid maa suppleres med offentlig Hjælp, hvor der er Tale om store Forsørgerbyrder eller andre vanskelige Forhold? Det er klart, det kan jeg ikke komme udenom. Men det siger ikke noget om, at det ikke er langt bedre og fra ethvert Synspunkt heldigere, saa længe man